

K. C.

Pražská hospodská revoluční legenda

Narazil jsem si čepici na hlavu, oblékl si kabát a vyrazil dolů městem, kolem koně na Příkopy a touto ulicí na Národní třídu. Cesta je mi to vskutku známá, protože jí jdu vždy vpozdvečer a mám dobrou náladu a těším se, co se bude dít. Z Národní třídy jsem šel do Bartolomějské ulice, která je podle popisu charakteristická tím, že tam jsou jedni policajti vedle druhých. Pro vyprávění, které nás čeká, je to ne zcela nepříhodná okolnost. Zde jsem vyhledal přívětivý podnik, na který jsem byl taktéž nasměrován. Usedl jsem, objednal jsem si pivo a čekal na svoje spolustolovníky. Hostinec byl naplněn zlatým přívětivým světlem, šveholením hostů a symfonií cinkajících püllitrů. Po uspokojujém obhlédnutí útočiště jsem byl dotázán na doklad totožnosti a zároveň přede mě bylo položeno pivo. Řekl jsem, že doklad musím najít. Než však mohlo dojít k tragédii, dorazil můj první společník pro dnešní večer, a ten neježe celou situaci zachránil, ale ještě navíc mě poučil o výběru stolu, piva a o společenském postavení, kterého se nám bude v tomto hostinci dostávat.

A tak zcela poučen, usedl jsem ke správnému stolu, objednal si správné pivo a správně pochopil, že práce vědce v oboru živé historie nese leckterá rizika. Potom, co jsem vyložil, co potřebuji, dostalo se mi vskutku prapodivné historie z časů revolučních, a potom, co jsem vyložil, co potřebuji, druhému přišedšímu spolustolovníkovi, dostalo se mi té samé historie ještě v barvitějším podání. Mám neurčitý pocit, že celou historii jsem vyslechl během večera ještě jednou, ovšem u té poslední verze bych nemohl s určitostí zaručit přesnost některých dat či dobových hmotnostních či délkových jednotek.

A teď tedy samotný příběh, jak mi byl vyprávěn a jak jsem ho za pomoci svých smyslů zaznamenal:.

Rok 1989, jeden z několika teplejších měsíců. Dva bratři si oblékají kabát a čepici a razí si to od Karlova mostu směrem do města. Vskutku tu cestu dobře znají, a co více, dnes mají dobrou náladu, protože jednomu z nich se narodila dcera Eliška, na její počest se jim podařilo vybrat něco málo peněz a teď se těší, jak to oslaví. Nebudu popisovat jejich počínání potom, co dorazili do podniku, zajímavé je, co se dělo nad ránem, když oba braši zamířili k domovu nebo prostě někam za světlejšími zítřky. První, co se jim postavilo do cesty, byl nechutný symbol socialistického útlaku, jakási bolševická plechová stříška. Jednoho z bratří, v radosti z nově nabyté dcery, napadlo, že by se dala odnést. Byl v tom však přerušen dvěma neuniformovanými policisty a bylo mu naznačeno, že bude i se svým bratrem zatčen. Výtečníci však oponovali, že s ohledem na nový přírůstek do rodiny nemůžou být zatčeni, a tak došlo k mimosoudní dohodě, jejíž hlavní součástí byla podmínka, že šťastný otec stříšku vrátí a

K. C.

potáhne k čertu. Na tuto skutečnost bylo přistoupeno, a nebylo tudíž nutné omezit lupiče stříšek na svobodě. To vyvolalo takové nadšení, že hříšník nabídl strážníkům k podpisu petici Několik vět, z čehož však plynulo, že celá dohoda padla a naopak bylo nutno povolati další policejní vozy.

Bratři byli odvezeni na vyšetřovnu, která bylo podle popisu charakteristická tím, že tam byl policajt na policajtovi, což je okolnost, která pro pokračování našeho příběhu není zcela bezvýznamná. Jak již jsem tedy řekl, vyšetřovna byla plná policajtů, kteří měli spoustu dotěrných otázek a vůbec se chovali velmi neurvale. První, co návštěvníci vyšetřovny udělali, bylo, že se shodli, že zde nebudou, protože na již jmenovaném proklatém místě nenalejvají. Dalším incidentem bylo zcela neodpovídající bránění v odchodu, ne snad ze stanice, ale na toaletu. Něco takového si zasloužilo patřičné potrestání. Policejní zřízení, vyznačující se pevným obutím, byli vystaveni snad ne zcela vyžadovanému pohledu, ale ještě navíc byli ztropeni sprškou nadávek.

Další nekonečnou troufalostí bylo soustavné vyžadování výpovědí, ovšem za daných okolností je pochopitelné, že se vyšetřujícímu komisaři dostalo jen poučení a stížností. Tak především stížnosti na výzdobu a vybavení vyšetřovací místnosti. Za prvé: nevhodné umístění portrétu neblaze proslulého Žukova, který se později ukázal být kresleným vtípem od Jiráka. Za druhé: nemožnost vypovídat v tak nepohodlném prostředí a nespokojenost vyšetřovance. Tato stížnost nebyla reflektována stejně jako předchozí, snad protože vyšetřovanec mimo jiné během vyšetřování usnul. Co však bylo neomluvitelné, byla sprostota a nevychovanost, s kterou si zřízení pražské policie odmítali připít na radostný přírůstek do rodiny. Tuto hanebnost nenapravili, dokonce ani když teď už vyhazovaní bratři odmítali vyšetřovnu opustit, dokud policisté svůj společenský přešlap nenapraví. Co však můžeme na obhajobu velícího důstojníka říci, je, že mladíkům slíbil, že ještě ten den vypije celou flašku kořalky na počest již mnohokrát jmenované dcery.

Tolik příběh, který jsem vyslechl o dobách minulých. Ten příběh jsem si nevymyslel a nutno dodat, že se oba bratři setkali s komunistickou policií před i po této události. Bohužel ne z každého takového setkání by se dal vytvořit takto zábavný příběh. Musím však říct, že v porovnání s lehce zkreslenými legendami jsem měl pocit, že jsem nahlédl do jednoho z opravdových příběhů moderních dějin.

K. Č.